

især hvor saa store og vigtige Interesser staa paa Spil. Altsaa efter at have hørt den høitærede Minister og det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) kan jeg ikke Andet end stemme imod Ændringsforslaget under Nr. 149 — jeg var forresten ikke i Tvivl om, hvorledes jeg burde stille mig til den Sag — og imod Ærdet „indtil“, med Hensyn til hvilket jeg heller ikke har været Medforslagsstiller. Som sagt, Stolegjerningen er i det Hele — det kender jeg af Erfaring — saa lidet lønnende og besværlig, at der ingen Grund er til ikke at virke opmuntrende paa saadanne Steder, hvor man maa erkende, at den Virksomhed, der er udfoldet, har været overmaade gavndbringende, og hvor der vistnok ogsaa er bragt betydelige pekuniære og personlige Offre. Jeg anbefaler derfor, at man stemmer mod Ændringsforslaget under Nr. 147, men skulde det alligevel blive vedtaget, haaber jeg, at man mellem anden og tredie Behandling — hvad jeg har Grund til at vente saavel efter den høitærede Marineministers Udtalelser som efter Udtalelserne af den ærede Ordfører for Mindretallet (Thomsen) — i det Stykke kommer til en Overenskomst.

Paulsen: Jeg skal være den Første til at erkende, at selvølgelig det Finantsielle maa spille en overordentlig stor Rolle her, naar der er Tale om saa store Bevillinger til Militærmagten; jeg skal endog saa tilføie, at det maa spille en endnu større Rolle, naar Tælen er om Bevillinger til Flaademaagten, som udtræver et saa kostbart Materiel; men jeg kan dog ikke bestomindre ikke skjule for mig selv, at det er min Anskuelse, at en Del af disse Ændringsforslag gaa ud paa noget for meget at reducere de Beløb, som ere forlangte af den høitærede Marineminister. Jeg vil ikke anse det for nyttigt at recapitulere omtrent, hvad den høitærede Minister har udtalt, og hvad jo ogsaa er udtalt af det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen); men jeg skal dog tage nogle enkelte Punkter frem og minde ærede Medlemmer, om det ikke nu var paa Viden, at vi, om ikke nu ved denne Behandling, saa dog ved 3die Behandling, bevillige disse Summer til Materiel og nye Anstæffelser, som ere gaade igjen det ene Aar efter det andet. I Hensyn til mine Udtalelser skal jeg overspringe Forslagene under Nr. 124 og 125, som vedkomme Personer og Besillingsaillaag, idet jeg dog beklager, at man ikke søger det Princip, at særlig Kundskab og særligt Arbejde ud over, hvad der kan forlanges af et Individ, ogsaa fortjener særlig Anerkjendelse. Dette gælder navnlig de Mænd, her er Tale om, nemlig Ch. sen for Seminevæsenet og Remikeren derved. Navnlig er Posten som Remiker forbunden med en vis Fare; det kan ikke være skult for et Æneste af Thingets Medlemmer, at der skal stor Alvor, stor Sagkundskab og overordentlig stor Forsigtighed til

at behandle den Slags Sager og gjøre Experimenter dermed. Den mindste Mangel paa Viden og paa Forsigtighed kan medføre Fare for Liv og Lemlæstelse ikke blot for Vedkommende selv, men ogsaa for Andre. Det forekommer mig noget vel haardt, at man her vil negte Anerkjendelsen af Kjendskab ud over, hvad der kan forlanges af de Mænd, som have med den Slags Sager at gjøre. — Jeg vender mig nu til Ændringsforslagene under Nr. 128, 129 og 130. Jeg tiltræder fuldt ud de Udtalelser, som kom fra den høitærede Minister, og jeg kan ikke se nogen Grund til, at man skulde udsætte udover næste Finantsaar at give et Beløb, der jo, som det blev oplyst, kun varierer 50,000 Kr. fra, hvad der er givet tidligere. Forskjellen bliver nemlig ikke større, naar man lægger de Summer, som ere anførte paa § 23, sammen med de Summer, som ere anførte paa § 26. For mig ialtfald er der noget forunderligt ved alle disse Paragrafer paa Finantsloven. Fra den første Dag, jeg kom herind, har jeg gjort mig Flid for at sætte mig ind deri; det forekommer mig, at det kunde gjøres noget simplere, end at Noget skal staa paa § 23 og Noget paa § 26. For mig har det en vis Lighed med et andet Kænskab, jeg engang har omtalt, nemlig Regnskabet for Garnvæsenet. Skulde jeg oversføre de her omtvistede Beløb paa en anden Konto end § 23, vilde jeg foreslaa § 27: Til Erhvervelse af Formue osv. Der ligger et vist Aktio deri. Vil man se hen til private Forhold, da regne f. Ex. Sidsrhederne og de store Dampskibsselskaber dog vel ikke deres Materiel som pur Udgift, men indbrømme, at det har en vis Værdi. Jeg tror virkelig, at Flaaden bør betragtes som et Aktio. Hvis man skulde gjøre op, hvad Danmarks Formue er, vilde man dog vist ikke sætte Flaaden lig Nul; men naar man havde et rigtig klart Blik herfor, vilde man vel heller ikke være saa varsom med Reparationer, navnlig de mindre; thi det kan vist ikke falde nogen praktisk Forretningsmand ind, naar han har sin Formue staaende i et Materiel, som Erfaringen viser konserveres bedst ved at vedligeholdes, at lade Materiellet forfalde; men det vil man lettere blive tilbøielig til, naar man gaar ud fra, at det ikke har den Værdi, som det i Virkeligheden har. Jeg tillader mig disse Yttringer med Hensyn til Forslaget under Nr. 131, som gaar ud paa at negte Reparation af Skonnerterne „Diana“ og „Abalon“. „Diana“ har allerede hentligget et Par Aar, og af Beløbet til Reparation deraf skal jo 3,000 Kr. bruges til Dæk og Mast; den Slags Ting ere jo aldeles usøndendige for et Skib, idet det er aldeles usødygtigt, naar Masterne ere raadne. Jeg synes, det er underligt, at man her, hvor der tales om, hvad der kan værne — og dette billiger jeg — om Søfolks Liv og Sikkerhed, vil negte et saa ringe Beløb. Jeg veed meget godt, at man kun vil udsætte det til næste Aar.